

Bevillingsmyndighedens Skøn, dels endelig i Byerne ved at lade Nævnet ved Valget mellem Bevillingsansøgerne ogsaa tage Lokalehensyn. Af denne Ordning følger, at Flytning paa Landet kun kan ske med Bevillingsmyndighedens Tilladelse. I Byerne bør der derimod, naar Lokalevedtægterne overholdes, være Flyttefrihed. Beværtnings-trangen fordeler sig i Byerne alt for vekslende til, at Regulering er mulig; og desuden vilde en Sammenknytning af Bevillingen til et bestemt Lokale foruden at bringe Beværteren i Afhængighed af Husværten tillige bringe Grundejerinteresserne for stærkt i Forgrunden. Hos enkelte af de særlig interesserede Grundejere ville nemlig Bestræbelserne for at bringe Beværtningstallet ned sikkert komme til at møde nogen Modstand.

§ 30 giver formentlig ikke Anledning til nærmere Omtale.

§§ 31, 32¹⁾. Efter de nugældende Lovbestemmelser er Beværtning i Foreninger at anse som Beværtning ved »sluttet Bord«, altsaa fri Næring, og Kommissionen agter ikke at foreslaa Forandring heri. Foreningsliv er i og for sig til Gavn for Ædrueligheden, idet det fremmer andre Interesser og bidrager derved til at trænge Drikkeri-interessen tilbage, selv der, hvor der i Foreningen udskænkes stærke Drikke.

Men Foreningers Beværtningsfrihed har betydelige Ulemper i to Retninger. Den aabner en Mulighed for uden Beværtningsadkomst at drive offentlig Udskænkning under det Paaskud, at det, der foregaar, kun er Udskænkning i en Forening; og den aabner Mulighed for Beværteren, der har Beværterret, til under det samme Paaskud at drive offentlig Udskænkning paa Tider, hvor hans Beværtning efter Politibestemmelserne skulde være lukket. Den førstnævnte Ulempe, — den som Foreningsvært maskerede Skænkevært, der slet ikke har Adkomst til Beværtning — lider man mest under paa Landet; den anden Ulempe, — den virkelig beværtningsberettigede, der efter Lukketid maskerer sig som Foreningsvært, — er almindeligere i Byerne.

Og hvad de Foreninger angaar, som afgive Paaskud for Beværtningen, ere disse enten virkelige Foreninger, stiftede af Skænkeværtens Kunder væsentligt med det Formaal at gøre Udskænkningen lovlig, eller det er kun Skinforeninger uden nogen Virkelighed.

Den Beværtning, som foregaar i Ly af Foreninger, der alene ere stiftede med det Formaal at dække Beværteren for Ansvar, kan vistnok rammes af Næringslovens Straffe, og i hvert Fald er den Beværtning strafbar, som kun dækkes af en Skinforening, ikke nogen virkelig Forening. Men som Forholdene for Tiden ere, er Retshaandhævelsen i høj Grad vanskelig.

Det er for det første Politiet og Domstolene, der skulle skaffe Oplysningsmateriale til Veje, og ikke Værten, der vil skænke. Som tiltalt løber Værten efter vore Retsplejeregler ingen eller kun liden Risiko ved at lyve, og ved Tilbageholdenhed og Usandfærdighed kan han lægge Undersøgelsen mange Sten i Vejen og gøre Vanskelighederne ved at komme til Bunds i Sagen urimelig store og Undersøgelserne urimelig tidsspildende.

Og for det andet, saa længe denne lange Undersøgelse staar paa, og efter Domsafsigelsen, saa længe Sagen staar under Appel til Overret og Højesteret — ofte et Par Aars Tid — kan Skænkeværten rolig fortsætte sin Bedrift. Først naar det ved Højesteretsdom er fastslaaet, at Foreningen ikke kan dække ham, maa han — forandre Foreningslovene, og han kan saa begynde det samme Spil forfra i det følgende Par Aar, indtil ogsaa den ny Forening kendes ugyldig.

Fejlen er den, at der ikke først kræves Afgørelse af, om Foreningen er legitim, førend der kan være Tale om Ret til at skænke. I Stedet for som nu at lade Tidsfølgen være den, at først skænkes der i Foreningen, og siden spørges der om Foreningens Legitimitet, bør Tidsfølgen være den omvendte.

Derved opnaas, at Skænkeværten kommer til at give Oplysninger om Foreningens Forhold paa en Tid, hvor han ikke staar som tiltalt. Han har ikke skænket, men søger Foreningen anerkendt som skænkeberettiget, og han har, under Straf, Pligt til at ledsage Ansøgningen med sandfærdige Oplysninger. Dette vil afskrække mange fra at dække sig bag Skinforeninger og i høj Grad lette Politiets Undersøgelser, og Retshaandhævelsen mod den ulovlige Beværten vil befries for det besværlige Spørgsmaal, om Foreningen er legitim, og ofte kun bero paa det enkle Spørgsmaal, om Foreningen er anerkendt.

1) Om Foreninger se Bilag S. 14, 40, 44, 53, 108, 149, 155, 179, 190, 196, 410.